

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 321/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Janou Šepelovou, advokátkou, Námestie slobody 13/25, Humenné, proti postupu a uzneseniu Okresného súd Banská Bystrica sp. zn. 40Ek/143/2023 z 22. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 40Ek/143/2023 z 22. augusta 2025. Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a zakázať okresnému súdu pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľky.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je povinnou v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 40Ek/143/2023, v ktorom sa oprávnený [REDACTED], [REDACTED], domáha vymoženía pohľadávky vo výške 10 889,61 eur s príslušenstvom

na podklade exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/24/2022 z 22. júna 2022, ktorý vydal Ing. Miloš Valach, *ad hoc* rozhodca. Sťažovateľka sa podaným návrhom domáhala zastavenia exekúcie. Okresný súd uznesením z 28. júla 2023 vydaným vyššou súdnou úradníčkou návrh sťažovateľky zamietol. Napadnutým uznesením vydaným sudcom okresný súd sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu z 28. júla 2023 zamietol a v súlade s § 200 Exekučného poriadku v spojení § 164 Civilného sporového poriadku exekučné konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedeného na Mestskom súde Bratislava III sp. zn. B5-29Cr/3/2022 z dôvodu, že na inom súde prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v exekučnom konaní. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že zo samotného exekučného titulu vyplýva, že v danom prípade nejde o spotrebiteľský spor, keďže v uvedenom konaní bol oprávneným (██████████), ktorý nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 9. decembra 2020) uplatňovaný proti sťažovateľke nárok podľa § 135a Obchodného zákonníka proti konateľovi spoločnosti ██████████, s.r.o. Vzhľadom na to nebol daný dôvod na postup exekučného súdu v zmysle § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, t. j. osobitné posudzovanie návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore. Okresný súd zdôraznil, že hmotnoprávny prieskum rozhodcovského rozsudku či skúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku po vecnej stránke nie sú úlohou exekučného súdu. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, uviedol, že exekučnému súdu neprináleží skúmať a vyjadrovať sa k tomu, či medzi oprávneným a povinnou bola uzavretá rozhodcovská zmluva, resp. doložka zakladajúca právomoc rozhodcu prejednať a rozhodnúť spor o zaplatenie pohľadávky podľa § 135a Obchodného zákonníka, keďže táto otázka mala byť riešená na námietku sťažovateľky v základnom rozhodcovskom konaní, resp. v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorú sťažovateľka aj podala. Dodal, že medzi dôvody, ktoré súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy (aj bez návrhu) preskúma, patria dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. b) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“), medzi ktoré patrí aj dôvod, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Proti postupu a napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Vec sťažovateľky bola 11. septembra 2023 pridelená na prejednanie a rozhodnutie zákonnému sudcovi okresného súdu JUDr. Danielovi Ivankovi, PhD., ktorý mal rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 28. júla 2023. Dňa 5. januára 2024 sa uskutočnil ďalší náhodný výber z dvoch sudcov JUDr. Kataríny Šablovej a JUDr. Daniela Ivanku, PhD., a to v pomere 99:1 v prospech sudkyne JUDr. Kataríny Šablovej. Výber z dvoch sudcov síce formálne plní zákonnú požiadavku v zmysle § 51 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), avšak pomer 99:1 nezodpovedá náhodnému výberu, ale materiálne sa blíži vopred predurčenému výsledku a náhodný výber sa tak stáva iba iluzórnym, a tým porušuje základné právo

sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na to, že pôvodný zákonný sudca JUDr. Daniel Ivanko, PhD., opätovne figuroval vo výbere, žiadny zo zákonom ustanovených dôvodov na prerozdelenie už pridelených vecí podľa § 51 ods. 4 písm. a) až d) zákona o súdoch nemohol byť naplnený. Okresný súd tak zneužil inštitút náhodného výberu ako formalitu, zatiaľ čo materiálne išlo o odňatie už pridelenej veci sťažovateľky pôvodnému zákonnému sudcovi.

b) O návrhu na zastavenie exekúcie podanom vo februári 2023 okresný súd rozhodol až po viac ako dva a pol roku, pričom počas tohto obdobia vyčkával na rozhodnutie Mestského súdu Bratislava III v konaní o žalobe sťažovateľky o zrušenie rozhodcovského rozsudku (sp. zn. B5-29Cr/3/2022). Zo spisu tiež vyplýva, že sám nariadil, aby sa v dvojmesačných intervaloch zisťoval stav iného konania, keďže bol zjavne toho názoru, že právoplatné rozhodnutie iného súdu by mohlo byť dôvodom na zastavenie predmetnej exekúcie. Tento postup okresného súdu predstavuje typický prípad prietahov spôsobených neodôvodnenou pasivitou a prenesením zodpovednosti na iný súd. Sťažovateľka preto namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

c) Okresný súd porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že odmietol preskúmať vykonateľnosť údajného exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku, a to napriek tomu, že táto povinnosť vyplýva z § 53 ods. 3 písm. b) v spojení s § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. V predmetnej exekučnej veci nárok oprávneného na náhradu škody sa týka tej istej pohľadávky, ktorá bola predmetom iného exekučného konania a iného reštrukturalizačného konania (totožná pohľadávka oprávneného bola uplatnená v reštrukturalizačnom konaní vedenom proti spoločnosti [REDACTED] s.r.o., na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2R/2/2022), preto ide o objektívne nonarbitrabilný spor zo zákona vylúčený z rozhodovania v rozhodcovskom konaní [§ 1 ods. 3 písm. c) a d) zákona č. 244/2002 Z. z.].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy:

5. Podstatou ústavnej sťažnosti v tejto časti je námietka, v zmysle ktorej došlo k odňatiu pridelenej veci sťažovateľky zákonnému sudcovi bez existencie zákonom ustanovených dôvodov na prerozdelenie už pridelených vecí, pričom zároveň prerozdelenie vecí v pomere 99:1 bolo len formálne, nezodpovedajúce náhodnému výberu, čím došlo k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy.

6. V zmysle § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonným sudcom je ten sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

7. Ústavný súd si vyžiadal vyjadrenie okresného súdu, z ktorého vyplýva, že dôvodom prerozdelenia už pridelených vecí bola zmena v obsadení súdu sudcami podľa § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch zapríčinená pokračovaním vo výkone súdnictva zákonnej sudkyne JUDr. Kataríny Šablovej od 1. januára 2024 po ukončení rodičovskej dovolenky k 31. decembru 2023. Na základe opatrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1Spr/191/23 zo 14. novembra 2023 s účinnosťou od 1. januára 2024 došlo k prerozdeleniu všetkých vecí pridelených sudcovi JUDr. Danielovi Ivankovi, PhD., vo všetkých súdnych registroch 36Ek, 37Ek, 38Ek, 40Ek, 41Ek, 52Ek, a 54Ek, ktoré sa mu odňali a náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov prerozdeleni takto: „*Veci napadnuté do 31. decembra 2023 v súdnom registri 36Ek, 37Ek, 38Ek, 39Ek, 40Ek, 41Ek, 52Ek, 54Ek sudcovi JUDr. Danielovi Ivankovi PhD sa prideliujú v pomere 99 % do súdnych registrov 36Ek, 37Ek, 38Ek, 39Ek, 40Ek, 41Ek, 52Ek, 54Ek sudkyňi JUDr. Kataríny Šablovej a v pomere 1 % do súdneho registra 71Ek sudcovi JUDr. Danielovi Ivankovi PhD.*“ Z potvrdenia o generovaní náhodným výberom, ktoré je súčasťou elektronického súdneho spisu, sa ústavný súd presvedčil, že 5. januára 2024 sa uskutočnil náhodný výber z dvoch osôb zaradených do náhodného výberu: 40Ek – Šablová Katarína JUDr. (Pomer: 99) a 71Ek – Ivanko, PhD., Daniel JUDr. (Pomer: 1), pričom výsledkom vygenerovania bolo pridelenie veci sp. zn. 40Ek/143/2023 JUDr. Kataríny Šablovej. Podľa čl. II ods. 2 písm. G bodu 1 Rozvrhu práce okresného súdu na rok 2024 v prípade zmeny v obsadení súdu sudcami alebo výraznej nerovnomernosti zaťaženia sudcov v odôvodnených prípadoch sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú veci už pridelené prostredníctvom aplikácie, t. j. náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom.

8. Z uvedených skutočností, ako aj citovaných ustanovení zákona o súdoch vyplýva, že zmena v osobe zákonného sudcu bola v tomto prípade vykonaná v súlade so zákonom a s rozvrhom práce, keďže ukončením rodičovskej dovolenky sudkyne JUDr. Kataríny Šablovej došlo k zmene v obsadení súdu sudcami, a tým k potrebe vykonania zmeny v osobe zákonného sudcu v prejednávanej veci, pritom k zmene sudcu došlo na základe opatrenia predsedu okresného súdu a vec bola prerozdelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. Kataríny Šablovej, ktorá bola a je sudkyňou vykonávajúcou funkciu sudcu na príslušnom okresnom súde.

9. Je potrebné vychádzať z toho, že samotný zákon o súdoch predpokladá, že v priebehu konania môže dochádzať k zmene v osobe sudcu, ktorý má o veci konať a rozhodovať. Ak je takáto zmena vykonaná v súlade so zákonom a na jeho základe vydaným rozvrhom práce, považuje sa aj tento iný sudca za sudcu zákonného. Zákonné podmienky prerozdelenia už pridelených vecí a s tým súvisiacej zmeny v osobe zákonného sudcu upravuje § 51 ods. 4 zákona o súdoch. Dôvodom prerozdelenia môžu byť aj zmeny v obsadení súdu sudcami, čím bolo odôvodnené aj prijatie opatrenia predsedu súdu sp. zn. 1Spr/191/23 zo 14. novembra 2023. Zákon vyžaduje, aby pri prerozdeľovaní pridelených spisov bol použitý náhodný výber pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom. Podmienka náhodného výberu je zachovaná vtedy, ak sa má vec pridelit' jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov (§ 51 ods. 2

zákona o súdoch). Výber konkrétnych sudcov, medzi ktorých sa veci prerozdedia, ako aj voľba pomeru prideľovania sú ponechané na úvahe predsedovi súdu, ktorý aj týmito opatreniami realizuje svoje riadiace právomoci. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti za významné, že pri počte prerozdeľovaných vecí ani pomer 99:1 nevytvoril situáciu, keď by bola konkrétna vec odňatá a pridelená *ad hoc* konkrétnemu inému sudcovi. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu nevznikla žiadna pochybnosť o zákonnom a transparentnom postupe pri prerozdelení veci týkajúcej sa sťažovateľky novému zákonnému sudcovi. K zmene v osobe zákonného sudcu tak došlo v súlade so zákonom o súdoch a s rozvrhom práce.

10. Preskúmaním námietky sťažovateľky ústavný súd nezistil, že by postup okresného súdu bol v tomto ohľade svojvoľný, účelový alebo v rozpore so zákonom a s rozvrhom práce, v dôsledku čoho konštatuje zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu:

11. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta, že o návrhu na zastavenie exekúcie podanom vo februári 2023 okresný súd rozhodol až po viac ako dva a pol roku, pričom počas tohto obdobia vyčkával na rozhodnutie Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B5-29Cr/3/2022 o žalobe sťažovateľky o zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom v dôsledku pasivity súdu došlo k vzniku zbytočných prietáhov v konaní.

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

13. Na tomto mieste ústavný súd podčiarkuje jednu zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Tento názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 165/2021, IV. ÚS 555/2022). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022, I. ÚS 26/2024), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudky vo veciach Obluk proti Slovenskej republike

z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

14. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti považuje za preukázané, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (4. 11. 2025) bolo napadnuté konanie o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie na okresnom súde právoplatne skončené (10. 9. 2025, pozn.), čím bola právna neistota sťažovateľky odstránená. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľka predložila ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď bolo objektívne nemožné, aby zo strany okresného súdu dochádzalo k porušovaniu sťažovateľkou označeného práva.

15. Posúdením uvedeného časového rámca ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď k porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu:

16. V poslednej námietke sťažovateľka tvrdí, že okresný súd odmietol preskúmať vykonateľnosť exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku, a to napriek tomu, že táto povinnosť vyplýva z § 53 ods. 3 písm. b) v spojení s § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Podľa presvedčenia sťažovateľky v predmetnej exekučnej veci ide o nonarbitrabilný spor, keďže nárok oprávneného na náhradu škody sa týka tej istej pohľadávky, ktorá bola predmetom iného exekučného konania a iného reštrukturalizačného konania, pričom takéto spory v rozhodcovskom konaní rozhodovať nemožno [§ 1 ods. 3 písm. c) a d) zákona č. 244/2002 Z. z.].

17. Pokiaľ ide o námietku neexistencie právomoci rozhodcovského súdu, okresný súd zaujal v napadnutom uznesení právny názor, podľa ktorého nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul s odôvodnením, že nevyužitie postupu podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. (§ 21 ods. 4 a § 40) v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú doložku, resp. zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

18. Uvedený právny názor okresného súdu vychádza zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 300/2018, II. ÚS 398/2019, II. ÚS 298/2020, IV. ÚS 22/2020, IV. ÚS 195/2023, III. ÚS 514/2024, v ktorých ústavný súd reflektoval na zmenu právnej úpravy od 1. januára 2015, keď nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“). Oddelením zákonnej úpravy nespotebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania, ku ktorému došlo zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, sa markantným spôsobom zvýraznil rozdiel oboch týchto konaní spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania. V inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní však je potrebné vychádzať z aplikácie už prezentovaného právneho názoru

o nemožnosti preskúmať právomoc rozhodcovského súdu exekučným súdom v exekučnom konaní. Ústavný súd nevidel dôvod sa od tohto právneho názoru vo veci sťažovateľky odkloniť.

19. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v danom prípade signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Právne závery okresného súdu nie sú založené na svojvoľnej interpretácii, prípadne aplikácii ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z., ako aj Exekučného poriadku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje záver, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu na základe námietky neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy a že na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. iné inštitúty. Uvedená argumentácia je v súlade s právnymi názormi vyslovenými ústavným súdom v jeho početných rozhodnutiach. Okresný súd zároveň objasnil, že v rámci konania o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku súd vždy (teda aj bez návrhu) preskúma dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. b) zákona č. 244/2002 Z. z., medzi ktoré patrí aj dôvod, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní (§ 50 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.). Okresný súd uviedol, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 244/2002 Z. z., v zmysle ktorého v rozhodcovskom konaní nemožno rozhodovať spory, ktoré vzniknú v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania, keďže účastníkom rozhodcovského konania by musel byť subjekt, na ktorý bol vyhlásený konkurz, resp. proti ktorému sa vedie reštrukturalizačné konanie, pričom reštrukturalizačné konanie, na ktoré sťažovateľka poukazuje, je vedené proti dlžníkovi obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], s.r.o., ktorej bola sťažovateľka konateľkou, nie proti samotnej sťažovateľke. To obdobne platí aj o exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4Ek/3587/2021 na podklade exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku vydaného *ad hoc* rozhodcom Ing. Milošom Valachom sp. zn. RD/24/2021 z 20. augusta 2021 iniciovaného spoločnosťou [REDAKOVANÉ] v likvidácii proti povinnému spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o., ku ktorému sa okresný súd vyjadril v bode 14 napadnutého uznesenia.

20. Keďže napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, pričom okresný súd vyčerpávajúcim, zrozumiteľným a vnútorne konzistentným spôsobom reagoval na všetky relevantné otázky prerokovávanej veci, nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto ústavný súd považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za ústavne konformné.

21. Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia okresného súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. S poukazom na uvedené preto ústavný súd aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých

je rozhodovanie podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu